Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
ATHANASIOS RANTOS
prednesené 24. februára 2022 [1]

Vec C-99/21 P

Danske Slagtermestre
proti

Európskej komisii

„Odvolanie – Štátna pomoc – Článok 107 ods. 1 ZFEÚ – Režim príspevkov za odvádzanie odpadových vôd – Sťažnosť – Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje neexistencia štátnej pomoci – Žaloba o neplatnosť – Prípustnosť – Aktívna legitimácia – Článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ – Regulačný akt, ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia – Priama dotknutosť“

I. Úvod

1. Združenie Danske Slagtermestre sa svojím odvolaním domáha zrušenia uznesenia Všeobecného súdu Európskej únie z 1. decembra 2020, Danske Slagtermestre/Komisia (T-486/18, neuverejnené, ďalej len „napadnuté uznesenie“, EU:T:2020:576), ktorým Všeobecný súd zamietol ako neprípustnú jeho žalobu o neplatnosť rozhodnutia Komisie C(2018) 2259 final z 19. apríla 2018 týkajúceho sa pomoci SA.37433 (2017/FC) – Dánsko (ďalej len „sporné rozhodnutie“) a ktorým sa po skončení štádia predbežného preskúmania vyhlasuje, že príspevok zavedený zákonom lov nr. 902/2013 om ændring af lov om betalingsregler for spildevandsforsyningsselskaber m.v. (Betalingsstruktur for vandafledningsbidrag, bemyndigelse til opgørelse af særbidrag for behandling af særlig forurenet spildevand m.v.) [zákon č. 902/2013, ktorým sa mení a dopĺňa zákon ustanovujúci pravidlá týkajúce sa príspevkov, ktoré platia prevádzkovatelia čističiek odpadových vôd (štruktúra príspevkov za odvádzanie odpadových vôd, ktorým sa povoľuje zavedenie osobitných príspevkov za čistenie osobitne znečistených odpadových vôd atď.)] zo 4. júla 2013 (ďalej len „sporné opatrenie“) nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

2. Prejednávaná vec poskytuje Súdnemu dvoru príležitosť spresniť podmienky prípustnosti podania žaloby zo strany konkurentov príjemcov opatrení pomoci v rámci tretieho predpokladu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, a konkrétne pojmy „priama dotknutosť“ a „vykonávacie opatrenia“, ako ich vyložil Súdny dvor v rozsudku zo 6. novembra 2018, Scuola Elementare Maria Montessori/Komisia, Komisia/Scuola Elementare Maria Montessori a Komisia/Ferracci [2].

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[2] (C-622/16 P až C-624/16 P, ďalej len „rozsudok Montessori“, EU:C:2018:873).

II. Okolnosti predchádzajúce sporu

3. Danske Slagtermestre je profesijné združenie, ktoré zastupuje dánske maloobchodné mäsiarstva, bitúnky, veľkoobchodníkov a spracovateľské podniky. Toto združenie 26. septembra 2013 podalo Komisii sťažnosť z dôvodu, že Dánske kráľovstvo prijatím sporného opatrenia poskytlo štátnu pomoc veľkým bitúnkom v podobe zníženia príspevkov za odvádzanie odpadových vôd.

4. Týmto opatrením sa zmenil systém príspevkov za odvádzanie odpadových vôd [3] a zaviedol sa „viacstupňový“ degresívny systém, v rámci ktorého sa stanovila cena za meter kubický odpadových vôd v závislosti od objemu vypúšťaných odpadových vôd v troch skupinách (ďalej len „viacstupňový systém“), kde prvá skupina zodpovedá ročnej spotrebe vody v maximálnom objeme 500 m^3 ročne za nehnuteľnosť, druhá skupina zodpovedá ročnej spotrebe vody v rozmedzí od 500 m^3 do 20 000 m^3 za nehnuteľnosť a tretia skupina zodpovedá ročnej spotrebe vody presahujúcej 20 000 m^3 za nehnuteľnosť, pričom pre túto skupinu sa stanovila cena za meter kubický o 60 % nižšia než cena pre prvú skupinu. [4]

5. Po skončení predbežnej fázy konania Komisia prijala sporné rozhodnutie, v ktorom konštatovala, že nový cenový systém zavedený sporným opatrením nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

III. Konanie na Všeobecnom súde a napadnuté uznesenie

6. Odvolateľ návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 15. augusta 2018 podal žalobu na základe článku 263 ZFEÚ, ktorou sa domáhal zrušenia sporného rozhodnutia.

7. Všeobecný súd napadnutým uznesením vyhlásil žalobu za neprípustnú z dôvodu, že odvolateľ nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby, a to ani vo svojom vlastnom mene, ani ako zástupca záujmov svojich členov. Všeobecný súd konkrétne rozhodol, že odvolateľ nemal aktívnu legitimáciu na podanie žaloby z dôvodu svojho postavenia dotknutej osoby (keďže vo svojej žalobe nenamietal porušenie svojich procesných práv), ani z dôvodu priamej a osobnej dotknutosti svojich členov.

8. Pokiaľ ide konkrétne o prípustnosť uvedenej žaloby v zmysle tretieho predpokladu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, [5] Všeobecný súd síce uznal, že sporné rozhodnutie predstavuje „regulačný akt“ v zmysle tohto ustanovenia (body 94 až 96 napadnutého uznesenia), avšak rozhodol, že toto rozhodnutie sa priamo netýkalo odvolateľa (body 97 až 104 tohto uznesenia), takže žaloba podaná týmto odvolateľom je neprípustná, pričom nie je potrebné určiť, či uvedené rozhodnutie vyžaduje vykonávacie opatrenia (bod 105 uvedeného uznesenia).

[3] Pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona stanovili dánske právne predpisy jednotný poplatok za meter kubický pre všetkých spotrebiteľov vody, ktorí boli napojení na tú istú čističku, bez ohľadu na odvetvie ich činnosti a ich spotrebu.

[4] Presnejšie povedané, v rámci viacstupňového systému spotrebitelia patriaci do tretej skupiny platia najprv cenu stanovenú pre prvú skupinu (dovtedy, kým ich spotreba vody nepresiahne 500 m^3) a následne cenu stanovenú pre druhú skupinu (dovtedy, kým ich spotreba nepresiahne 20 000 m^3), a nakoniec platia príspevok za odpadové vody podľa ceny stanovenej pre tretiu skupinu.

[5] Ide o predpoklad žaloby podanej proti regulačnému aktu, ktorý sa priamo týka žalobcu a ktorý nevyžaduje vykonávacie opatrenia.

IV. Konanie na Súdnom dvore a návrhy účastníkov konania

9. Danske Slagtermestre 17. februára 2021 podal proti napadnutému uzneseniu odvolanie. Navrhuje, aby Súdny dvor toto uznesenie zrušil. [6]

10. Komisia podporovaná Dánskym kráľovstvom navrhuje, aby Súdny dvor zamietol odvolanie a uložil odvolateľovi povinnosť nahradiť trovy konania.

11. Účastníci konania tiež písomne odpovedali na otázky položené Súdnym dvorom. Súdny dvor podľa článku 76 ods. 2 svojho rokovacieho poriadku rozhodol, že vo veci rozhodne bez pojednávania.

V. Analýza

12. Danske Slagtermestre na podporu svojho odvolania uvádza päť odvolacích dôvodov založených v podstate na nesprávnom výklade a nesprávnom uplatnení podmienky „priamej dotknutosti“ zo strany Všeobecného súdu v zmysle tretieho predpokladu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, ako ho vyložil Súdny dvor v rozsudku Montessori.

13. Komisia v úvode vyjadruje pochybnosti o prípustnosti odvolania z dôvodu, že návrhy predložené odvolateľom smerujú len k zrušeniu napadnutého uznesenia, zatiaľ čo podľa článku 170 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora odvolacie návrhy smerujú k tomu, aby sa čiastočne alebo úplne vyhovelo návrhom predloženým v prvostupňovom konaní. Vo veci samej Komisia podporovaná dánskou vládou v prvom rade navrhuje zamietnuť odvolanie a subsidiárne, ak by Súdny dvor dospel k záveru, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o posúdenie priamej dotknutosti odvolateľa, zamietnuť odvolanie z dôvodu, že sporné rozhodnutie je regulačným aktom, ktorý vyžaduje vykonávacie opatrenia v zmysle tretieho predpokladu článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, a súčasne navrhuje nahradiť odôvodnenie napadnutého uznesenia.

14. Na úvod treba uviesť, že pokiaľ ide o prípustnosť odvolania v zmysle článku 170 ods. 1 rokovacieho poriadku, je pravda, že hoci odvolateľ výslovne nenavrhuje vyhovieť návrhom predloženým v prvostupňovom konaní, či dokonca zrušiť sporné rozhodnutie, [7] podľa môjho názoru nemožno k jeho návrhom pristupovať inak než tak, že v podstate smerujú k rovnakému výsledku, lebo inak by došlo k nadmernému formalizmu. [8] Domnievam sa teda, že odvolanie je prípustné.

15. Ďalej budem analyzovať najprv päť odvolacích dôvodov týkajúcich sa posúdenia priamej dotknutosti odvolateľa (časť A) Všeobecným súdom. Následne preskúmam prípustnosť žaloby v prvostupňovom konaní pre prípad, že Súdny dvor na základe úvah, ktoré mu predostriem, zruší napadnuté uznesenie (časť B), pokiaľ ide jednak o priamu dotknutosť odvolateľa (časť B.1) a jednak o otázku možnej neexistencie vykonávacích opatrení, ktorú Všeobecný súd v napadnutom uznesení (časť B.2) neanalyzoval.

[6] Poznamenávam, že odvolateľ nenavrhuje vyhovieť žalobe podanej v prvostupňovom konaní ani uložiť Komisii povinnosť nahradiť trovy konania na oboch stupňoch.

[7] Navrhuje iba zrušiť napadnuté uznesenie v súlade s článkom 169 rokovacieho poriadku.

[8] Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júla 2020, Inclusion Alliance for Europe/Komisia (C-378/16 P, EU:C:2020:575, body 57 až 60). Okrem toho, keďže sa odvolanie týka len prípustnosti žaloby v prípade, že sa odvolaniu vyhovie, nemožno pochybovať o tom, že návrhy predložené v prvostupňovom konaní, ktoré sa týkajú zrušenia sporného rozhodnutia, sú naďalej v celom rozsahu relevantné, a to tým skôr, že navrhnem, že žaloba sa bude musieť vrátiť Všeobecnému súdu, aby rozhodol o jej dôvodnosti.

A. O odvolaní

16. Prvý z piatich odvolacích dôvodov, ktoré treba posúdiť spoločne, je založený na nesprávnom použití pojmu „priama dotknutosť“, druhý dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd zamenil posúdenie priamej dotknutosti s posúdením osobnej dotknutosti, tretí dôvod je založený na tom, že kritériá stanovené v rozsudku Montessori týkajúce sa priamej dotknutosti sú v prejednávanej veci splnené, štvrtý dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď dospel k záveru, že odvolateľ nepreukázal, že jeho členovia sú vystavení narušeniu hospodárskej súťaže, a piaty dôvod je založený na tom, že Všeobecný súd nesprávne vyložil kritériá týkajúce sa osobnej dotknutosti, pokiaľ sú, pravdaže, tieto kritériá relevantné na posúdenie takejto dotknutosti.

1. O kritériu priamej dotknutosti, ako ho vykladá judikatúra Súdneho dvora

17. Na úvod treba pripomenúť, že článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ stanovuje, že akákoľvek fyzická alebo právnická osoba môže za podmienok ustanovených v prvom a druhom odseku podať žalobu proti aktom, ktoré sú jej určené (prvý predpoklad) alebo ktoré sa jej priamo a osobne týkajú (druhý predpoklad),[9] ako aj voči regulačným aktom, ktoré sa jej priamo týkajú, a nevyžadujú vykonávacie opatrenia (tretí predpoklad).[10]

18. Okrem toho vzhľadom na to, že výraz „ktoré sa ho priamo týkajú“ je uvedený v totožnom znení pri druhom a treťom predpoklade stanovenom v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, už sa rozhodlo, že pojem „priama dotknutosť“ spadajúci pod tretí predpoklad nemožno vykladať reštriktívnejšie než tento pojem spadajúci pod druhý predpoklad.[11]

19. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora pritom vyplýva, že podmienka stanovená v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ, podľa ktorej sa musí rozhodnutie, ktoré je predmetom žaloby, priamo týkať fyzickej osoby alebo právnickej osoby, si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych kritérií, a to konkrétne po prvé, aby napadnuté opatrenie priamo ovplyvňovalo právne postavenie jednotlivca, a po druhé, aby neponechávalo žiadny priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení.[12]

20. Pokiaľ ide o pravidlá týkajúce sa štátnej pomoci, je potrebné zdôrazniť, že cieľom týchto pravidiel je ochrana hospodárskej súťaže. Pokiaľ ide o túto oblasť, skutočnosť, že rozhodnutie Komisie v celom rozsahu zachováva účinky vnútroštátnych opatrení, o ktorých sťažovateľ v sťažnosti zaslanej tejto inštitúcii uviedol, že nie sú zlučiteľné s týmto cieľom, a v ich dôsledku sa dostáva do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, umožňuje dospieť k záveru, že toto

[9] Tento predpoklad je v podstate totožný so skôr stanoveným predpokladom uvedeným v článku 230 ES (a ešte predtým v článku 173 EHS), podľa ktorého každá fyzická alebo právnická osoba môže za rovnakých podmienok podať žalobu proti rozhodnutiu, ktoré je jej určené, alebo proti rozhodnutiu, ktoré sa jej priamo a osobne týka, hoci je vydané formou nariadenia alebo rozhodnutia určeného inej osobe.

[10] Tento tretí predpoklad bol doplnený Lisabonskou zmluvou s cieľom rozšíriť podmienky prípustnosti žalôb o neplatnosť podaných fyzickými a právnickými osobami proti všetkým všeobecne záväzným aktom, s výnimkou legislatívnych aktov (pozri v tomto zmysle rozsudok Montessori, body 26 a 27).

[11] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 15. júla 2021, Deutsche Lufthansa/Komisia (C-453/19 P, EU:C:2021:608, body 82 až 84).

[12] Pozri rozsudok Montessori, bod 42 a citovanú judikatúru. To isté platí aj v prípade, že možnosť jeho adresátov nevyhovieť aktu Únie je čisto teoretická, pričom neexistuje žiadna pochybnosť o ich vôli vyvodiť z tohto aktu príslušné dôsledky (pozri rozsudok z 5. mája 1998, Dreyfus/Komisia, C-386/96 P, EU:C:1998:193, bod 44).

rozhodnutie priamo ovplyvňuje jeho právne postavenie, a to najmä jeho právo nebyť vystavený narušeniu hospodárskej súťaže prostredníctvom predmetných vnútroštátnych opatrení, ktoré vyplýva z ustanovení Zmluvy o FEÚ v oblasti štátnej pomoci. [13]

21. Pokiaľ ide konkrétne o uplatnenie prvého z dvoch kritérií uvedených v bode 19 vyššie, Súdny dvor spresnil, že hoci súdu Únie neprináleží v štádiu posudzovania prípustnosti žaloby vyjadriť sa s konečnou platnosťou k existencii konkurenčných vzťahov medzi žalobcom a adresátmi štátnych opatrení posudzovaných v rozhodnutí Komisie v oblasti štátnej pomoci, ako je sporné rozhodnutie, priamu dotknutosť takéhoto žalobcu zároveň nemožno vyvodiť len zo samotnej možnosti konkurenčného vzťahu. [14]

22. Vzhľadom na to, že podmienka týkajúca sa priamej dotknutosti vyžaduje, aby napadnutý akt mal priame účinky na právne postavenie žalobcu, súd Únie musí overiť, či žalobca „relevantným spôsobom opísal dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a teda mať vplyv na jeho právne postavenie“ [15].

23. V prejednávanej veci je teda potrebné preskúmať uplatnenie tohto kritéria, ako je vyložené v judikatúre Súdneho dvora, a konkrétne v rozsudku Montessori.

24. V tejto súvislosti pripomínam, že v judikatúre pred nadobudnutím platnosti Lisabonskej zmluvy bolo posúdenie priamej dotknutosti v zmysle druhého predpokladu uvedeného v článku 230 štvrtom odseku ES (teraz článok 263 štvrtý odsek ZFEÚ), ktoré bolo v porovnaní s posúdením osobnej dotknutosti často len okrajové, [16] zamerané skôr na druhé kritérium priamej dotknutosti, a to na neexistenciu priestoru na voľnú úvahu orgánov poverených uplatňovaním, [17] zatiaľ čo všetky analýzy hmotnoprávnych účinkov sporného opatrenia sa zohľadnili predovšetkým z hľadiska osobnej dotknutosti. V dôsledku zavedenia tretieho predpokladu uvedeného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ Lisabonskou zmluvou súd Únie, ktorý má preskúmať podmienku priamej dotknutosti žalobcu bez ohľadu na akékoľvek úvahy týkajúce sa jeho osobnej dotknutosti, vykladá toto kritérium čoraz prísnejšie, [18] pričom prihliada na skutkové okolnosti, ktoré sú v podstate veľmi podobné tým, ktoré boli doposiaľ súčasťou preskúmania osobnej dotknutosti. [19]

25. Napriek tomuto vývoju judikatúry však nemožno podľa môjho názoru poprieť, že posúdenie priamej dotknutosti je v prevažnej miere spojené s prvkami právnej povahy, ako to vyplýva z rovnakého znenia formulácie, ktorú Súdny dvor sústavne používa, a to s podmienkou, že

[13] Pozri rozsudok Montessori, bod 43 a citovanú judikatúru.

[14] Pozri rozsudok Montessori, bod 46 a citovanú judikatúru.

[15] Pozri rozsudok Montessori, bod 47 a citovanú judikatúru.

[16] Pozri najmä rozsudok z 12. júla 1990, COFAZ/Komisia (C-169/84, EU:C:1990:301, bod 30).

[17] Pozri najmä rozsudky zo 17. januára 1985, Piraiki-Patraiki a i./Komisia (11/82, EU:C:1985:18, body 7 až 10), a z 12. júla 1990, COFAZ/Komisia (C-169/84, EU:C:1990:301, bod 30).

[18] Hoci, ako spresňuje judikatúra citovaná v bode 18 vyššie, pojem „priama dotknutosť“ spadajúci pod tretí predpoklad v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ nemožno vykladať reštriktívnejšie než tento pojem spadajúci pod druhý predpoklad v tomto ustanovení.

[19] Pozri najmä NOËL, V., THOMAS, S.: Locus standi in State Aid Litigation After Montessori. In: *European State Aid Law Review*. 2021, č. 4, s. 528, ako aj CARANTA, R.: Knock, and it shall be opened unto you: Standing for non-privileged applicants after *Montessori*. In: *Common Market Law Review*. 2021, č. 58, s. 173 a 174. Samotný rozsudok Montessori podľa môjho názoru obsahuje kritiku v tomto ohľade, lebo formulácia použitá Súdnym dvorom v bodoch 46 a 47 tohto rozsudku na spresnenie kritérií týkajúcich sa podmienky priamej dotknutosti je veľmi podobná formulácii, ktorú sám použil v bode 28 rozsudku z 12. júla 1990, COFAZ/Komisia (C-169/84, EU:C:1990:301) na účely veľmi odlišnej analýzy osobnej dotknutosti.

napadnuté opatrenie vyvoláva priame účinky na *právnu situáciu* jednotlivca,[20] zatiaľ čo osobná dotknutosť vyžaduje skutočné vecné posúdenie faktického postavenia žalobcu založené najmä na ukazovateľoch hospodárskej povahy.[21]

2. O posúdení priamej dotknutosti odvolateľa Všeobecným súdom

26. Po prvé Všeobecný súd po tom, čo pripomenul s odkazom na zásady stanovené v rozsudku Montessori, že pokiaľ ide o otázku, či má napadnuté rozhodnutie priame účinky na právne postavenie žalobcu, „súd Únie je povinný overiť, či žalobca *relevantným spôsobom opísal dôvody*, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a teda mať vplyv na jeho právne postavenie“[22], uviedol s odkazom na body 71 až 77 napadnutého uznesenia, že „v prejednávanej veci žalobca *nepreukázal*, že jeho členovia alebo niektorí z nich boli skutočne dotknutí sporným opatrením, a už vonkoncom nepreukázal, aké boli dôsledky tohto opatrenia na ich postavenie v hospodárskej súťaži“, a dospel k záveru, že „teda žalobca relevantným spôsobom *nepreukázal*, že napadnuté rozhodnutie je spôsobilé dostať jeho členov do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a preto toto rozhodnutie priamo ovplyvňuje ich právne postavenie, najmä ich právo nebyť vystavený narušeniu hospodárskej súťaže prostredníctvom predmetného opatrenia“[23].

27. Domnievam sa, že, ako tvrdí odvolateľ, použitím slovesa „preukázať“ Všeobecný súd podriadil podmienku priamej dotknutosti v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ požiadavkám, ktoré presahujú rámec požiadaviek vyplývajúcich z výkladu tejto podmienky Súdnym dvorom v rozsudku Montessori. V tomto rozsudku totiž Súdny dvor spresnil, že hoci priamu dotknutosť žalobcu nemožno vyvodiť len zo samotnej možnosti konkurenčného vzťahu,[24] Súdny dvor musí overiť, či žalobca „relevantným spôsobom opísal“, že existuje „možnosť nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži“[25]. Mám však vážne pochybnosti, že uplatnenie tejto zásady v prejednávanej veci vyžaduje, aby bol odvolateľ povinný „preukázať“, že niektorí z jeho členov „boli skutočne dotknutí sporným opatrením“ a „aké boli dôsledky tohto opatrenia na ich postavenie v hospodárskej súťaži“.

28. So zreteľom na uvedené sa domnievam, že posúdenie zo strany Všeobecného súdu je poznačené nesprávnym právnym posúdením vzhľadom na výklad podaný Súdnym dvorom v rozsudku vo veci Montessori.

[20] V záujme spresnenia odkazujem na prvé z dvoch kritérií tejto podmienky, pričom druhým kritériom, ktorého prítomnosť nie je v prejednávanej veci spochybnená, je, že napadnuté opatrenie neponecháva adresátom povereným jeho uplatňovaním žiadny priestor na voľnú úvahu (pozri body 19 a 23 vyššie).

[21] Generálny advokát Wathelet vo veci Montessori navrhol jasné rozlišovanie medzi priamou dotknutosťou a osobnou dotknutosťou, ktoré je založené na tom, že tieto dve podmienky sa týkajú *právnej* situácie žalobcu (napadnuté opatrenie musí vyvolávať priame účinky na jeho *právnu situáciu*) a jeho *faktickým* postavením (opatrenie sa ho musí dotýkať z dôvodu skutkových okolností, ktoré ho charakterizujú vo vzťahu k akejkoľvek inej osobe) (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet v spojených veciach Scuola Elementare Maria Montessori/Commission, Commission/Scuola Elementare Maria Montessori a Commission/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:229, bod 57 a citovaná judikatúra). Súdny dvor však v rozsudku vo veci Montessori nepotvrdil takéto jasné rozlišovanie.

[22] Pozri bod 102 napadnutého uznesenia (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

[23] Pozri bod 103 napadnutého uznesenia (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

[24] Pozri rozsudok Montessori, bod 46.

[25] Pozri rozsudok Montessori, bod 47.

29. Po druhé a v každom prípade, aby sme sa neobmedzili na príliš formalistického posúdenie, je bez ohľadu na použité kritérium potrebné overiť, či skutočnosti uvádzané Všeobecným súdom napriek tomu postačujú na to, aby podporili záver, podľa ktorého odvolateľ „relevantným spôsobom neopísal dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži“.

30. Ako uvádza odvolateľ, pokiaľ ide o posúdenie týkajúce sa neexistencie *priamej dotknutosti jeho* členov v prejednávanej veci, Všeobecný súd v bode 103 napadnutého uznesenia iba odkázal na body 71 až 77 tohto uznesenia, ktoré sa výslovne týkajú veľmi odlišného posúdenia, pokiaľ ide o neexistenciu osobnej dotknutosti *členov*.[26]

31. Tieto body napadnutého uznesenia sa v podstate týkajú „preukázania podstatného narušenia postavenia konkurenta na trhu“. Kritérium „podstatného narušenia postavenia v hospodárskej súťaži“ odvolateľa, ktoré je relevantné na účel analýzy osobnej dotknutosti, je pritom nesporne odlišným parametrom od kritéria „možnosť nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži“, ktoré je relevantné na účel analýzy priamej dotknutosti. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora citovanej v bode 69 napadnutého uznesenia sa totiž podnik *na účely preukázania svojej osobnej dotknutosti* nemôže odvolávať iba na svoje postavenie ako konkurenta vo vzťahu k podniku príjemcovi, ale musí okrem toho preukázať, že sa nachádza v situácii, ktorá ho individualizuje obdobným spôsobom ako adresáta sporného rozhodnutia,[27] zatiaľ čo *na preukázanie jeho priamej dotknutosti* postačuje, aby takýto podnik relevantným spôsobom opísal dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a teda mať vplyv na jeho právne postavenie.[28]

32. Ako tvrdí Komisia, v prejednávanej veci samozrejme nemožno vylúčiť, že skutočnosti, na ktorých bolo založené posúdenie týkajúce sa neexistencie osobnej dotknutosti členov odvolateľa, alebo skôr niektoré z týchto skutočností, môžu byť relevantné aj na preukázanie, že odvolateľ „relevantným spôsobom neopísal dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži“. Všeobecný súd však v tomto ohľade neposkytol nijaké vysvetlenie.

33. Podľa môjho názoru je navyše jasné, že skutočnosti, ktoré uviedol Všeobecný súd v bodoch 71 až 77 napadnutého uznesenia, nemôžu podporiť jeho záver o neexistencii priamej dotknutosti členov odvolateľa.[29]

34. Predovšetkým v rozpore so závermi Všeobecného súdu uvedenými v bodoch 71, 72 a 74 napadnutého uznesenia sa totiž posúdenie priamej dotknutosti odvolateľa nesmie zakladať na konkrétnych výškach podielov odvolateľa na trhu, ani na výške jeho obratu alebo príjmoch jeho členov. Toto posúdenie si ani nevyžaduje, na rozdiel od záverov Všeobecného súdu uvedených

[26] Pozri body 70 a 78 napadnutého uznesenia. Všeobecný súd sa teda dopustil, ako povedal generálny advokát Wathelet „skreslenia podmienky priamej dotknutosti“ (návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Wathelet v spojených veciach Scuola Elementare Maria Montessori/Commission, Commission/Scuola Elementare Maria Montessori et Commission/Ferracci, C-622/16 P až C-624/16 P, EU:C:2018:229, bod 58).

[27] Pozri najmä rozsudok z 22. decembra 2008, British Aggregates/Komisia (C-487/06 P, EU:C:2008:757, bod 48 a citovanú judikatúru).

[28] Pozri bod 22 vyššie. Je teda zrejmé, že obe tieto podmienky sa navzájom odlišujú a že požiadavky stanovené na preukázanie osobnej dotknutosti zostávajú v zásade výrazne odlišné od požiadaviek týkajúcich sa priamej dotknutosti.

[29] Okrem toho pokiaľ ide o to, že Všeobecný súd v bode 73 napadnutého uznesenia nepreukázal, že sa poplatky za čistenie odpadových vôd premietnu do cien, ktoré môžu členovia odvolateľa skutočne účtovať svojim zákazníkom alebo ponúkať svojim dodávateľom, stačí konštatovať, že preskúmanie skutočného účinku štátnej pomoci na postavenie odvolateľa v hospodárskej súťaži nie je relevantným kritériom na posúdenie prípustnosti žaloby, lebo súdu Únie neprináleží v tomto štádiu vyjadriť sa s končenou platnosťou k existencii konkurenčných vzťahov medzi žalobcom a príjemcom pomoci, ale prináleží mu overiť, či žalobca relevantným spôsobom opísal dôvody, pre ktoré je rozhodnutie Komisie *spôsobilé dostať ho do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži* (pozri judikatúru citovanú v bodoch 20 a 21 vyššie).

v bodoch 73 a 75 napadnutého uznesenia, preukázanie skutočnosti, že sa poplatky za čistenie odpadových vôd premietli do cien, ktoré členovia odvolateľa uplatňujú voči svojim zákazníkom alebo ponúkajú svojim dodávateľom. [30]

35. Všeobecný súd v bode 76 napadnutého uznesenia v podstate požadoval porovnávaciu analýzu nevýhod opatrenia z hľadiska konkurencieschopnosti vo vzťahu k veľkým dánskym podnikom a výhod vyplývajúcich zo zníženia nákladov malých a stredných dánskych podnikov v porovnaní s konkurenčnými podnikmi so sídlom v iných členských štátoch. Hoci takáto analýza môže byť relevantná na preukázanie narušenia hospodárskej súťaže, ktoré je jedným zo základných prvkov pojmu „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ, podľa môjho názoru nie je nevyhnutná na posúdenie priamej dotknutosti členov odvolateľa. [31]

36. Napokon je zrejmé, ako som pripomenul v bode 31 vyššie, že kritérium podstatného narušenia postavenia členov odvolateľky v hospodárskej súťaži uvedené v bodoch 77 a 78 napadnutého uznesenia odkazuje na typické kritérium týkajúce sa osobnej dotknutosti. [32]

37. Preto sa domnievam, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri posudzovaní priamej dotknutosti odvolateľa, keď neexistenciu priamej dotknutosti jeho členov v podstate odôvodnil neexistenciou osobnej dotknutosti jeho členov.

38. Navrhujem teda vyhovieť prvému odvolaciemu dôvodu a v dôsledku toho zrušiť napadnuté uznesenie.

B. O žalobe v prvostupňovom konaní

39. Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať v danej veci konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje, alebo môže vec vrátiť na rozhodnutie Všeobecnému súdu.

40. Súdny dvor síce nemôže v tomto štádiu konania meritórne rozhodnúť o žalobe podanej na Všeobecný súd, zato má k dispozícii informácie potrebné na to, aby mohol vydať konečný rozsudok o prípustnosti uvedenej žaloby podanej proti spornému rozhodnutiu. Otázka aktívnej legitimácie odvolateľa v zmysle tretieho predpokladu stanoveného v článku 263 ZFEÚ totiž bola predmetom kontradiktórnej diskusie pred Všeobecným súdom a jej preskúmanie si nevyžaduje prijatie žiadneho dodatočného opatrenia na zabezpečenie priebehu konania alebo preskúmanie spisu.

41. Treba teda predovšetkým preskúmať prípustnosť žaloby v prvostupňovom konaní a následne, ak sa žaloba bude považovať za prípustnú, vrátiť vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol vo veci samej.

[30] Súdny dvor navyše nedávno rozhodol, že Všeobecný súd tým, že v podstate vytýkal odvolateľke, že nedefinovala trhy, na ktorých bolo ovplyvnené jej konkurenčné postavenie, pričom uviedol, že neposkytla nijakú informáciu o ich veľkosti a štruktúre, ani o konkurentoch pôsobiacich na týchto trhoch, išiel nad rámec požiadaviek vyplývajúcich z judikatúry v oblasti osobnej dotknutosti (pozri rozsudok z 15. júla 2021, Deutsche Lufthansa/Komisia, C-453/19 P, EU:C:2021:608, body 63 a 64). Okrem toho takto podrobná analýza trhu a dôsledkov napadnutých opatrení pre postavenie hospodárskych subjektov nie je podľa môjho názoru ani potrebná na preukázanie existencie narušenia hospodárskej súťaže, ktoré predstavuje jeden zo základných prvkov pojmu „štátna pomoc“ v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

[31] Kladiem si otázku, či takáto analýza nie je nevyhnutná, ani pokiaľ ide o podmienku osobnej dotknutosti.

[32] Z ustálenej judikatúry uvedenej v bode 21 vyššie naopak vyplýva, že hoci priamu dotknutosť nemožno vyvodiť len z možnosti konkurenčného vzťahu, v tejto súvislosti stačí preukázať súťažný vzťah.

42. V prejednávanej veci Všeobecný súd zamietol žalobu ako neprípustnú z dôvodu neexistencie aktívnej legitimácie odvolateľa na podanie žaloby, a to po prvé z dôvodu poškodenia jeho vlastných záujmov ako združenia a po druhé ako zástupcu záujmov jeho členov, pokiaľ ide o ich aktívnu legitimáciu v zmysle všetkých predpokladov stanovených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

43. Najprv posúdim prípustnosť žaloby z hľadiska aktívnej legitimácie odvolateľa ako zástupcu záujmov jeho členov, pokiaľ ide o tretí predpoklad stanovený v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ. Keďže kvalifikácia napadnutého rozhodnutia ako „regulačného aktu“ nie je sporná a ani nebola spochybnená,[33] svoju analýzu zameriam na priamu dotknutosť odvolateľa (časť B.1) a neexistenciu vykonávacích opatrení (časť B.2).

1. O priamej dotknutosti odvolateľa

44. Na úvod pripomínam, že na to, aby bol jednotlivec priamo dotknutý, je potrebné, aby napadnuté opatrenie priamo ovplyvňovalo právne postavenie jednotlivca, a po druhé, aby neponechávalo žiadny priestor na voľnú úvahu jeho adresátom povereným jeho uplatňovaním, keďže má úplne automatický charakter a vyplýva zo samotnej právnej úpravy Únie bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení.[34]

45. Keďže druhá časť tejto podmienky sa v skutočnosti v prejednávanej veci neprejednáva,[35] svoju analýzu zameriam na otázku, či má sporné rozhodnutie priame účinky na právne postavenie odvolateľa a osobitne jeho členov.

46. V súlade s poznatkami vyplývajúcimi z judikatúry citovanej v bodoch 21 a 22 vyššie treba overiť, či odvolateľ „relevantným spôsobom opísal dôvody, pre ktoré je sporné rozhodnutie spôsobilé dostať svojich členov do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a teda ovplyvňovať jeho právne postavenie“.

47. V bode 50 rozsudku vo veci Montessori Súdny dvor uznal, že žalobcovia splnili tieto požiadavky, keďže uviedli svoje dôvody „s predložením podporných dôkazov a bez toho, aby im Komisia v tomto bode protirečila“. Vo veci, v ktorej bol vydaný tento rozsudok, žalobcovia tvrdili, že ich jednotlivé zariadenia sa nachádzajú v bezprostrednej blízkosti subjektov, ktoré vykonávajú podobné činnosti a ktoré teda pôsobia na rovnakom trhu služieb a na rovnakom geografickom trhu, a že takéto subjekty boli *a priori* oprávnené na to, aby sa na ne uplatnili sporné opatrenia. Domnievam sa teda, že Súdny dvor sa v podstate uspokojil so zistením, že žalobcovia sa odvolávali na existenciu konkurenčného vzťahu s potenciálnymi príjemcami dotknutého opatrenia.

[33] Podobne ako v prípade rozhodnutia, ktoré bolo predmetom rozsudku vo veci Montessori, je totiž účelom sporného rozhodnutia určiť, že sporné opatrenie nemožno považovať za nezlučiteľnú štátnu pomoc v zmysle článku 107 ZFEÚ, takže je všeobecne záväzné, hoci nie je legislatívnym aktom. Je teda „regulačným aktom“ v zmysle tretieho predpokladu stanoveného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ (pozri v tomto zmysle rozsudok Montessori, body 22 až 33).

[34] Pozri bod 19 vyššie a citovanú judikatúru.

[35] Z ustálenej judikatúry totiž vyplýva, že právne účinky rozhodnutia, ktorým sa štátne opatrenie vyhlasuje za nepredstavujúce štátnu pomoc, majú rovnako ako v prípade sporného rozhodnutia úplne automatický charakter vyplývajúci iba zo samotnej právnej úpravy Únie a bez uplatnenia iných sprostredkujúcich ustanovení (pozri v tomto zmysle rozsudok Montessori, bod 54).

48. Tie isté požiadavky, ktoré vyžadujú individuálne posúdenie každého jedného prípadu, boli v neskoršej judikatúre Všeobecného súdu vykladané viac či menej široko. [36]

49. Pokiaľ ide o to, čo je relevantné na účely tohto posúdenia, odvolateľ najprv tvrdil, že je profesijným združením, ktoré zastupuje dánske maloobchodné mäsiarstva, veľkoobchodníkov a spracovateľské podniky, ďalej že niektorí z jeho členov sú z dôvodu svojej činnosti v konkurenčnom vzťahu s veľkým podnikom, ktorý pôsobí v rovnakej oblasti na území Dánska, a to Danish Crown, ktorý má veľmi veľké podiely na trhu, a to 95 % a 63 % v zabíjaní ošípaných a jalovíc, a nakoniec že Danish Crown je z dôvodu svojho veľkého objemu odpadových vôd povinný platiť na základe sporného opatrenia príspevok stanovený pre tretiu skupinu v rámci viacstupňového systému, [37] čo ho oprávňuje platiť nižšie príspevky než jeho členovia, ktorí sú povinní platiť iba vyššie príspevky stanovené pre prvú a druhú skupinu v rámci tohto systému.

50. Samozrejme, je pravda, že odôvodnenie odvolateľa v prvostupňovom konaní je veľmi zjednodušené a okrem toho jasne nerozlišuje rôzne podmienky prípustnosti žaloby. Ak by sme však mali vychádzať z vyššie uvedených *tvrdení*, ktoré Komisia a Dánske kráľovstvo v priebehu konania platne nespochybnili, nemožno vážne spochybniť, že odvolateľ uviedol relevantné skutočnosti, na základe ktorých je veľmi pravdepodobné, že jeho členovia (alebo aspoň niektorí z nich) konkurujú spoločnosti, ktorá vykonáva rovnakú činnosť na území Dánska a ktorá podľa jeho tvrdení môže mať prospech zo sporných opatrení. [38]

51. Za týchto okolností, keďže súdu Únie neprináleží, aby sa v štádiu skúmania prípustnosti s konečnou platnosťou vyjadril k existencii konkurenčných vzťahov medzi odvolateľom a príjemcami sporného opatrenia, [39] je podľa môjho názoru potrebné konštatovať, že odvolateľ „relevantným spôsobom opísal“, že sporné rozhodnutie, ktoré v celom rozsahu zachováva účinky sporného opatrenia, je spôsobilé dostať jeho členov do nevýhodného postavenia v hospodárskej súťaži, a že toto rozhodnutie má teda priame účinky na ich právne postavenie, a to najmä ich právo nebyť vystavený narušeniu hospodárskej súťaže.

52. Domnievam sa teda, že odvolateľ je priamo dotknutý sporným opatrením v zmysle tretieho predpokladu stanoveného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

2. O neexistencii vykonávacích opatrení

53. Komisia a dánska vláda sa domnievajú, že v prejednávanej veci existujú vykonávacie opatrenia v zmysle článku 263 štvrtého odseku ZFEÚ, takže tretí predpoklad stanovený v tomto ustanovení sa neuplatní. Konkrétne tvrdia, že podľa systému zavedeného sporným opatrením prevádzkovatelia čističiek odpadových vôd každý rok stanovia cenník pre tri skupiny v rámci

[36] Pokiaľ ide o žaloby vyhlásené za prípustné, pozri rozsudky zo 14. apríla 2021, Verband Deutscher Alten- und Behindertenhilfe a CarePool Hannover/Komisia (T-69/18, EU:T:2021:189, body 157 a 158), ako aj z 2. júna 2021, Casa Regina Apostolorum della Pia Società delle Figlie di San Paolo/Komisia (T-223/18, neuverejnený, EU:T:2021:315, body 95 až 99), a pokiaľ ide o žalobu vyhlásenú za neprípustnú, uznesenie Všeobecného súdu z 24. septembra 2019, Opere Pie d'Onigo/Komisia (T-491/17, EU:T:2019:692, body 31 až 35).

[37] Konkrétne patrí do tretej skupiny v rámci tohto systému v rozsahu, v akom objem ním vypustených odpadových vôd presahuje objemy, ktoré patria do prvej a druhej skupiny (pozri poznámku pod čiarou 4 vyššie).

[38] Okrem toho si kladiem otázku, či samotný Všeobecný súd v bode 77 napadnutého uznesenia implicitne neuznal, že prinajmenšom členovia odvolateľa spĺňajú podmienku, že sú *konkurentmi príjemcu* údajnej štátnej pomoci, keď predovšetkým uvádza, že *„žalobca síce tvrdí, že jeho členovia boli v konkurenčnom vzťahu s veľkými bitúnkami, ktoré majú prospech z údajnej pomoci*, avšak nepreukazuje skutočný účinok údajnej pomoci na jeho členov a na ich vlastné postavenie v hospodárskej súťaži na relevantnom trhu“, a následne v bode 78 uvedeného uznesenia prijíma záver, že tento konkurenčný vzťah „nepostačuje na preukázanie toho, že postavenie jeho členov v hospodárskej súťaži na trhu je podstatne ovplyvnené a že sú tak [sporným rozhodnutím] *osobne dotknutí* (kurzívou zvýraznil generálny advokát).

[39] Pozri bod 21 vyššie.

viacstupňového systému a že príslušné obecné zastupiteľstvá tento cenník schvália. Ďalej každý dánsky podnik, ktorý vypúšťa odpadové vody, dostane daňový výmer týkajúci sa platby jeho poplatku za čistenie ním vypustených odpadových vôd. V dôsledku toho môžu členovia odvolateľa spochybniť tento daňový výmer pred vnútroštátnym súdom a namietať, že predmetná schéma predstavuje protiprávnu štátnu pomoc v prospech podnikov, ktoré spotrebúvajú veľké množstvá vody.

54. Na úvod pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora výraz „ktoré nevyžadujú vykonávacie opatrenia“ v zmysle článku 263 štvrtého odseku tretej časti vety ZFEÚ je potrebné vykladať vzhľadom na cieľ tohto ustanovenia, ktorý spočíva, ako vyplýva z procesu jeho prijímania, v snahe vyhnúť sa tomu, aby bol jednotlivec nútený porušiť právo na to, aby sa mohol obrátiť na súd. Ak má teda regulačný akt priame účinky na právnu situáciu fyzickej alebo právnickej osoby bez toho, aby si to vyžadovalo vykonávacie opatrenia, táto osoba by mohla byť zbavená účinnej súdnej ochrany, ak by nemala k dispozícii možnosť obrátiť sa na súd Únie s cieľom napadnúť zákonnosť tohto regulačného aktu. V prípade neexistencie vykonávacích opatrení by sa totiž fyzická alebo právnická osoba, hoci priamo dotknutá predmetným aktom, mohla domôcť súdneho preskúmania tohto aktu len po tom, ako poruší jeho ustanovenia, a to tak, že by sa odvolávala na protiprávnosť týchto ustanovení v rámci druhov súdnych konaní, ktoré môže využiť na vnútroštátnych súdoch. [40]

55. Ak regulačný akt naopak vyžaduje vykonávacie opatrenia, vykoná sa súdne preskúmanie dodržiavania právneho poriadku Únie bez ohľadu na otázku, či uvedené opatrenia vydala Únia alebo členské štáty. Fyzické alebo právnické osoby, ktoré nemôžu z dôvodu podmienok prípustnosti stanovených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ napadnúť priamo na súde Únie právny akt Únie, sú proti tomu, aby sa voči nim takýto akt uplatňoval, chránené možnosťou napadnúť vykonávacie opatrenia, ktoré si tento akt vyžaduje. [41]

56. Súdny dvor okrem toho opakovane rozhodol, že na účely posúdenia toho, či regulačný akt vyžaduje vykonávacie opatrenia, je potrebné vychádzať z postavenia osoby, ktorá sa odvoláva na právo podať žalobu na základe článku 263 štvrtého odseku tretej časti vety ZFEÚ. Je preto irelevantné, či dotknutý akt vyžaduje vykonávacie opatrenia vo vzťahu k ostatným osobám. Okrem toho je v rámci tohto posúdenia potrebné sústrediť sa výlučne na predmet sporu. [42]

57. Súdny dvor navyše rozhodol, že hoci vo vzťahu k príjemcom schémy pomoci vnútroštátne ustanovenia, ktorými sa táto schéma zavádza, a akty vykonávajúce tieto ustanovenia, ako je daňový výmer, predstavujú vykonávacie opatrenia, ktoré vyžaduje rozhodnutie, ktorým sa uvedená schéma vyhlasuje za nezlučiteľnú s vnútorným trhom alebo ktorým sa takáto schéma vyhlasuje za zlučiteľnú s vnútorným trhom s výhradou dodržiavania záväzkov zo strany dotknutého členského štátu. [43] Uvedená judikatúra však nie je použiteľná na situáciu konkurentov príjemcov vnútroštátneho opatrenia, pri ktorom sa dospelo k záveru o tom, že nepredstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ z dôvodu, že situácia takéhoto konkurenta sa odlišuje od

[40] Pozri rozsudok Montessori, bod 58 a citovanú judikatúru.

[41] Pozri rozsudok Montessori, bod 59 a citovanú judikatúru. Ak vykonanie takéhoto aktu prináleží inštitúciám, orgánom alebo agentúram Únie, fyzické alebo právnické osoby môžu podať priamu žalobu na súde Únie voči vykonávacím aktom za podmienok uvedených v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ a na podporu tejto žaloby sa odvolať na nezákonnosť predmetného základného aktu na základe článku 277 ZFEÚ. V prípade, že vykonanie prináleží členským štátom, tieto osoby sa môžu odvolávať na neplatnosť predmetného základného aktu pred vnútroštátnymi súdmi, ktoré sa v tejto súvislosti v zmysle článku 267 ZFEÚ obrátia na Súdny dvor prostredníctvom prejudiciálnej otázky (pozri rozsudok Montessori, bod 60 a citovanú judikatúru).

[42] Pozri rozsudok Montessori, bod 61 a citovanú judikatúru.

[43] Pozri rozsudok Montessori, bod 63 a citovanú judikatúru.

situácie príjemcov pomoci podľa tej istej judikatúry, keďže tento konkurent nespĺňa podmienky stanovené predmetným vnútroštátnym opatrením na to, aby mohol byť oprávnený získať výhody na základe tejto schémy. [44]

58. V prejednávanej veci jednak neexistuje vykonávacie opatrenie napadnutého rozhodnutia pochádzajúce od Komisie alebo iných inštitúcií Únie a jednak sa domnievam, že členovia odvolateľa nie sú vnútroštátnymi vykonávacími opatreniami dotknutí.

59. Je pravda, že v prejednávanej veci je situácia odvolateľa do určitej miery odlišná od situácie, ktorá bola predmetom rozsudku Montessori, v tom zmysle, že spornou schémou sú dotknutí sami jeho členovia, ktorým sa zasiela daňový výmer rovnakým spôsobom ako údajnému príjemcovi štátnej pomoci. Situácia týchto členov sa však líši od situácie príjemcov sporného opatrenia v rozsahu, v akom títo členovia nemajú nárok na výhodnejšiu cenu stanovenú týmto opatrením pre tretiu skupinu, ktorá podľa ich tvrdení predstavuje štátnu pomoc v zmysle článku 107 ods. 1 ZFEÚ.

60. Za týchto podmienok by bolo podľa môjho názoru vykonštruované, ak by sa títo členovia museli domáhať toho, aby sa voči nim uplatnila táto cena, o ktorej je im známe, že na ňu nemajú nárok, a to výlučne na účely spochybnenia odmietnutia pred vnútroštátnym súdom s cieľom dosiahnuť, že sa tento súd obráti na Súdny dvor s otázkou o platnosti sporného rozhodnutia. [45]

61. Na záver sa domnievam, že sporné rozhodnutie predstavuje regulačný akt, ktorý si nevyžaduje vykonávacie opatrenie, pokiaľ ide o odvolateľa, v zmysle tretieho predpokladu stanoveného v článku 263 štvrtom odseku ZFEÚ.

62. Preto navrhujem, aby Súdny dvor vyhlásil žalobu v prvostupňovom konaní za prípustnú.

C. O vrátení veci Všeobecnému súdu

63. Pokiaľ ide o otázku, či je sporné rozhodnutie protiprávne, pripomínam, že Všeobecný súd rozhodol, že žaloba je neprípustná bez toho, aby preskúmal žalobné dôvody vznesené proti tomuto rozhodnutiu. Tieto odvolacie dôvody však vyžadujú, aby sa vykonalo posúdenie skutkového stavu, na ktoré nie je Súdny dvor príslušný. [46]

64. V dôsledku toho sa domnievam, že stav konania nedovoľuje rozhodnúť vo veci samej a že v súlade s článkom 61 prvým odsekom Štatútu Súdneho dvora Európskej únie je potrebné vrátiť vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o dôvodnosti žaloby.

VI. O trovách

65. Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou o veci, rozhodne aj o trovách konania.

[44] Pozri rozsudok Montessori, bod 65.

[45] Pozri v tomto zmysle najmä rozsudky Montessori (body 65 až 67), a z 28. októbra 2020, Associazione GranoSalus/Komisia (C-313/19 P, neuverejnený, EU:C:2020:869, body 38 až 42.

[46] Pozri najmä rozsudok z 26. marca 2020, Larko/Komisia (C-244/18 P, EU:C:2020:238, bod 25 a citovaná judikatúra).

66. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe jeho článku 184 ods. 1 na konanie o odvolaní účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

67. Podľa článku 140 ods. 1 uvedeného rokovacieho poriadku uplatniteľného na konanie o odvolaní na základe jeho článku 184 ods. 1 členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci konania, znášajú svoje vlastné trovy konania.

68. V prejednávanej veci, ak Súdny dvor rozhodne vrátiť vec Všeobecnému súdu, nebude potrebné rozhodnúť o trovách konania. [47]

VII. Návrh

69. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor:

– zrušil uznesenie Všeobecného súdu Európskej únie z 1. decembra 2020, Danske Slagtermestre/Komisia (T-486/18, neuverejnené, EU:T:2020:576),

– vyhlásil žalobu v prvostupňovom konaní za prípustnú,

– vrátil vec Všeobecnému súdu, aby rozhodol o dôvodnosti žaloby v prvostupňovom konaní,

– rozhodol, že o trovách konania sa rozhodne neskôr.

[47] Naopak za predpokladu, že Súdny dvor rozhodne s konečnou platnosťou o veci tak, že zamietne žalobu ako neprípustnú, treba rozhodnúť, že Danske Slagtermestre znáša vlastné trovy konania a je povinný nahradiť trovy konania Európskej komisie a že Dánske kráľovstvo znáša svoje vlastné trovy konania.